

SHARON BOLTON

MALE
PRLJAVE LAŽI

Prevela s engleskoga
Sabine Marić

Zagreb, 2017.

Naslov izvornika
Sharon Bolton
Little Black Lies

Copyright © Sharon Bolton 2015

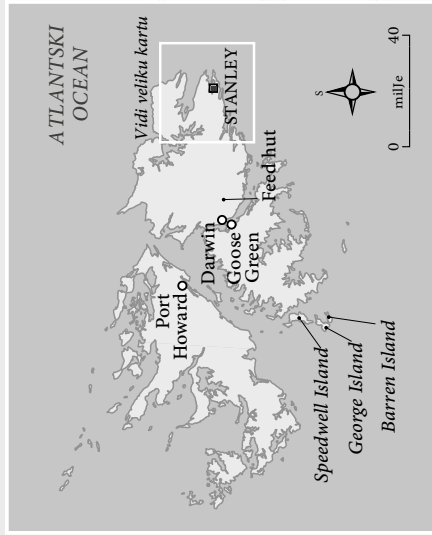
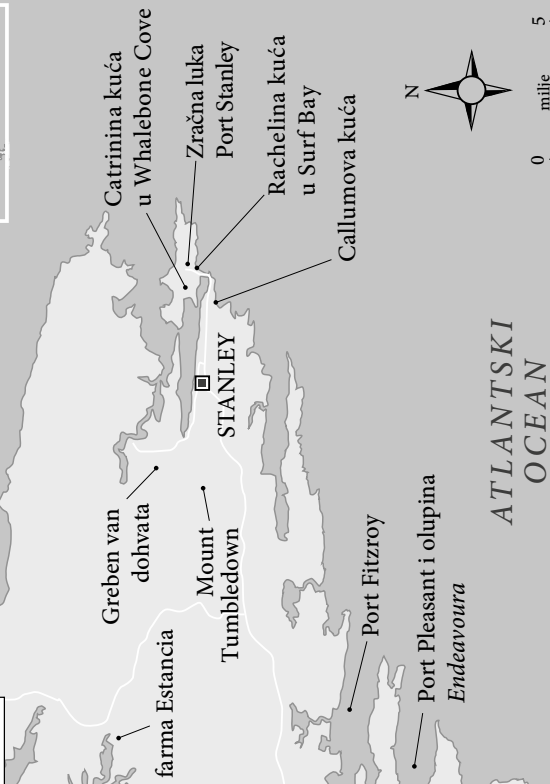
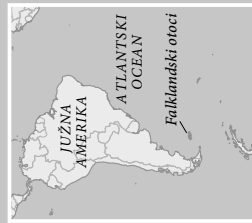
Copyright © za hrvatsko izdanje Znanje d.o.o. 2017.

Copyright © za hrvatski prijevod Sabine Marić i Znanje d.o.o. 2017.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ovog izdanja ne smije se umnožavati ili javno reproducirati u bilo kojem obliku bez prethodnog dopuštenja nakladnika.

*Za Anne Marie koja mi je prva rekla da to mogu,
i Sarah zbog koje to činim bolje.*

ZEMLJA NEBA I MORA FALKLANDSKI OTOCI

Ah, jao, mrko mlad i star
Gledo me u taj sat!
Ko križ mi stog staviše tog
Albatrosa o vrat.¹

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE,
Pjesma o starom mornaru

¹ Citat iz »Antologija pjesništva engleskog romantizma«, prir. i prev. Luko Paljetak, Zagreb: Konzor, 1996.

1. DIO

Catrin

Razmišljala sam jesam li sposobna ubiti. Mogu li živo biće pogledati u oči i učiniti ono neopozivo, oduzeti mu život? Pretpostavljam da je odgovor jasan. Nije mi teško ubijati. Zapravo sam prilično dobra u tome.

DRUGI DAN

Utorak, 1. studenog 1994.

1.

Vjerujem da svatko može postati ubojica u pravim okolnostima, uz dovoljno motivacije. Pitanje je jesam li ja došla do te točke. Mislim da jesam. Čini se da otnedavno ne razmišljam ni o čemu drugom.

Minuta je poslije ponoći. Za dva dana je treći studeni. Još dva dana. Jesam li došla do te točke?

Nešto se pomiče. To nije voda što me okružuje, koja se čini smrznutom u vremenu, nego odraz ptice. Ne moram podignuti pogled kako bih vidjela da je to veliki burnjak. Goleme ptice prehistorijskog izgleda s rasponom krila od dva metra i ogromnim savijenim kljunom, često slijede brod, osobito noću. Prate me koliko god daleko išla ili brzo vozila.

Sad ne vozim. Sjedim u kokpitu, zurim u fotografiju svojih dvaju sinova. Sigurno to činim već neko vrijeme jer peku me oči. Stisnem ih pa namjerno odvratim pogled.

Planine u daljini su tamne nasuprot blijedom noćnom nebu, a voda oko mene ima izgled i teksturu staroga staklenog zrcala. Mirna je, ponegdje napuknuta, ne posve prozirna. Ocean katkad poprimi karakter koji mu nimalo nije nalik, uhvati vas nesprenog, navede da zaboravite kako je jedno od najnesmiljenijih, najmanje pitomih mjesta na svijetu.

Usidrena sam uz obalu Falklandskog otočja, malog arhipelaga u južnom Atlantiku, tako dalekog od svih značajnih mjesta, tako nevažnog na svjetskoj pozornici da stoljećima nije privlačio ničiju

pozornost. A onda je postao odbačena kost oko koje su zaratila dva psa zaslijepljena egom. Nekoliko kratkih tjedana cijeli je svijet znao za nas. To je bilo prije više od deset godina. Svijet je ubrzo zaboravio.

No, mi ne zaboravljamo, kao ni Argentina. Svako toliko, čak i dvanaest godina nakon što je dobila nogom u tur, argentinska vlast zlobno pogledava u našem smjeru. Argentinci tvrde da *Islas Malvinas* pripadaju njima. Mi na to odgovaramo: »moš mislit'«.

Nije da smo jako sretni s onim što smo postali: skupa ekstravagancija, jedan od posljednjih preostalih komadića Britanskog Carstva. Čeznemo za neovisnošću, za prihodom kako bismo financirali vlastitu obranu. Male su nade. Nikad se ne osjećamo sigurnima.

Fotografija mojih sinova je izbljedjela. Sad to nije tako očito, no na danjem svjetlu Kitova crvena jakna bit će tamnoružičasta, a Nedove žute čizme blijedožute.

Mjesečev odraz na moru tako je miran i savršen kao da je, čitav i neoštećen, pao s neba. Krhak i lagan kao trijeska leži u blizini krme. Zvijezde su razasute oko njega poput slame, kao da ih je netko nehajno prosuo po površini oceana. U ovom dalekom kutku južnog Atlantika ne postoji svjetlosno zagađenje, večeras se svaka zvijezda zrcali točno ispod mene. Kao da sam okružena zvijezdama. Dok sam nakratko živjela u gradovima sjeverne hemisfere gdje su zvijezde svjetleće točkice, katkad posve nevidljive, lako je bilo zaboraviti njihov broj. Kod kuće me, svaki put kad noću isplovim na ocean, nebo podsjeti koliko je golemo.

Trgnem se, nisam sigurna koliko sam dugo sjedila ovdje, ali znam da noćas još imam dvadesetak minuta posla. Promijenim spremnik, provjerim razinu kisika, stavim masku i disaljku te skočim sa stražnje strane broda.

More me u istom trenu obavije svojim hladnim pokrivačem, osjetim hladnoću unatoč zaštitnom ronilačkom odijelu, no to mi nikad ne smeta. Gledam na to kao na dio aklimatizacijskog procesa, kao na transformaciju iz kopnenog gmizavca u morsko stvorenje koju moram proći.

More nije duboko, ne više od dvadeset metara. Naravno da ne bih smjela roniti sama. Kršim prvo ronilačko pravilo sigurnosti već time što sam sama na brodu, no više ne postoji nitko tko ima autoritet

ili utjecaj kojim bi me spriječio, a mene previše ne zanima vlastita sigurnost.

Spustim pogled, gledam kako konop tone, kako nestaje u mraku, potom ispustim zrak iz odijela pa se počnem spuštati. Nekoliko metara niže pustim konop i zaplivam prema šumi kelpa koja se nazire ispod mene.

Kelp, alge koje većina ljudi zove morskom travom, ovdje raste u izobilju. Usidren na morskom dnu nekom vrstom korijenja, uzdiže se prema svjetlu, mjehuri sa zrakom drže uspravna njegove stabljike i listove.

Prije mnogo vremena ovdje je potonuo brod, otad se cijela struktura raspala i na dnu oceana oblikovala veličanstvenu podmorsku arhitekturu. Ogromni komadi drveta kolonizirani morskim svijetom uzdižu se s morskog dna poput podzemnih gradova. Iznad svega toga, poput drevne šume, u neprekidnom pokretu punom otmjenosti uspinje se kelp.

Dodirnem vrhove te se nastavim spuštati. Na danjem svjetlu, u bistrim uvjetima, sjaj boja oko mene bio bi čaroban. Noću, pod svjetlom moje svjetiljke, one su blaže, prigušenije. Žuta boja kelpa, tamna i zagasito plava boja mora, povremeni bljesak tamnocrvene dok rakovi bježe po pijesku.

Skupljam uzorke ježinaca. Šume kelpa važna su područja za mriještenje riba, no odnedavno je njihov rast usporen, a jedan od mogućih krivaca za to je ježinac koji se hrani njegovim korijenjem. Ljudi s kojima radim moraju znati je li se pojavila neka nova, invazivna vrsta ili je normalna populacija jednostavno malo pohlepnija. Prodaja ribolovnih dozvola potencijalno bi mogla biti iznimno unosna za otočno gospodarstvo. Ribe su važne, važne su i šume kelpa, važni su i moji ježinci. Preko noći bit će uskladišteni u rashladnim spremnicima na brodu; ujutro ću ih odnijeti u svoj laboratorij u Stanleyju.

Nekoliko metara od dna oceana slijedim stazu koja mi je već pohranjena u sjećanju. Mnogi ronionci ne vole kelp. Odbojno im je kad ih okrzne ta mokra biljka; boje se situacija u kojima se ona poput hvataljki ovije oko njihovih ruku i nogu. Ja volim osjećaj sigurnosti koji mi pruža. Volim biti skrivena, iznenađivati stvorenja, katkad i sama biti iznenađena. Moje misije čišćenja uvijek su uspješnije ako sam među kelpom.

Odjednom shvatim da nisam sama. Kelp ispred mene ne pomiče se u skladu s blagim ljuljanjem valova. Nešto mi dolazi ususret. Sekundu poslije, mladi tuljan krznaš i ja gotovo smo se dodirnuli vrhovima nosova. Pogleda me u oči pa odjuri slijedeći ribu koja je prebrza da bih je prepoznala. Promatram ih kako vijugaju po dnu oceana, no ne napušta me osjećaj nelagode.

Sve se dogodi u trenu. Iznad mene pojavi se velika sjena, val me odgurne golemom snagom, a glomazno stvorenje zaroni kraj mene slijedeći tuljana. Sudarili su se. Slijedi mahnjito svijanje i prevrtanje tjelesa. Voda bukne eksplozijom mjehurića, pa se ova dva stvora opet rastave.

Pridošlica je morski slon, veliki mužjak, dug više od dva metra. Puno je sporiji od tuljana krznaša, no iznimno snažan. Započinju mahnjitu potjeru kroz kelp, a ja sam u opasnosti.

Morski slon ne bi napao čovjeka, ne bi čak ni gnjavio velikog tuljana, no ovaj je predan lovu, vodi ga ubilačka potreba. Voda oko mene već je crvena od krvi mladog tuljana. Ako uspije pobjeći, a slon opazi mene, mogao bi djelovati instinktivno. Ukočim se, šćućurim se među kelpom u nadi da će se potjera nastaviti podalje od mene.

No to se ne dogodi. Tuljan krznaš krene ravno prema meni; sprema se zaroniti i potražiti zaklon u gustoj vegetaciji kad se odozgo pojavi slon. Lovac svoju snažnu čeljust stisne oko vrata plijena pa ga žestoko počne tresti. Nakon samo nekoliko sekunda, glava tuljana krznaša je ovjehana i mlohava. Slon se sa svojom lovinom vraća na površinu.

Tako se to radi. Brzo, brutalno, bez stanke za dvojbe ili razmišljanje. Tako ubijamo. Puno sam razmišljala o smrti, o smrti i sposobnosti ljudi da nekoga ubiju, dok sam sjedila na površini oceana, dok sam zaranjala u njega. O vlastitoj sposobnosti da ubijam.

Naposljedku, potječem iz duge loze ubojica. Moj djed, prikladno nazvan Bartholomew Coffin², bio je jedan od najuspješnijih i najnemilosrdnijih ubojica znanih u ovom dijelu svijeta. Iz dana u dan, on i njegova banda isplovljavali su i lovili bez stanke i milosti, promatrali kako ocean postaje crven od krvi. Naravno, djed je ubijao kitove, a ne ljude, no koja je zapravo razlika?

² Coffin na engleskom znači lijes. (nap. prev.)

Nakon što sam sakupila i spremila posljednji uzorak, spremna sam izroniti. Sustižući mjehuriće oko sebe, ugledam zvijezde još dok sam nekoliko metara ispod površine. Izlazim na površinu i nekoliko trenutaka ne mogu pronaći brod. Dok sam bila u dubinama, nestala je čarolija koja je ocean držala zarobljenim, vode su se opet počele kretati. Valovi se podižu oko mene, a ja osjetim žalac snažnog uzbuđenja. Sama sam, daleko na pučini. Ako se ne uspijem vratiti na brod, umrijet ću ovdje. Već neko vrijeme imam osjećaj da mi se život približava kraju. Je li stigao trenutak? Hoću li danas umrijeti?

No, eno ga, ni dvadeset metara daleko.

Queenie se probudila. Skače po bočnoj palubi i laje na mene sve dok ne uhvatim ljestve i popnem se. Sagnem se i pogladim je zalijevajući je vodom. Ona otrči po stari ručnik koji je na krevetu. Prekriven je blatom i pasjom dlakom, no cijenim njezinu namjeru.

Queenie je stafordski terijer, sićušna za svoju pasminu, čvrsti mali zavežljaj mišića i nježnoga svilenkastog krzna. Njezina njuška, noge i vrh repa bijele su boje, no ostatak je crn poput mojih misli. Stara je četiri godine i, kunem se, postoje trenuci u kojima se i ona sjeti dječaka. Kad i ona tuguje za njima.

Izvučem sidro, upalim motor i krenem južno prema Stanleyju razmišljajući o djedu. Čini se da su večeras moje misli odlučile lutati sjenovitim stazama gdje se tajni planovi šuljaju poput napasnoga korijenja po šumskom tlu, gdje mračni kutovi našeg uma slobodno vladaju.

Djed Coffin, očev otac, bio je jedan od velikih kitolovaca na južnom Atlantiku. Bio je posljednji potomak dinastije morskih lovaca koji su 1804. napustili Nantucket i nekoliko mjeseci poslije stigli na New Island na Falklandima. Sljedećih dvije stotine godina pljačkali su otoke i ocean koji ih je okruživao. Morske i kopnene životinje još se pokušavaju oporaviti od udara koji im je zadao djed Coffin i njegovi preci.

Preminuo je dok sam bila dijete. Šteta.

Skrenem u zaštićenije vode Port Williama i prilagodim kurs kako bih izbjegla gostujući kruzer, *Princess Royal*. Od sada pa do kraja ljeta vidat ćemo neprekidni niz takvih brodova koji se zaustavljaju na nekoliko dana na putu prema Južnoj Georgiji i Antarktiku. Stotine

turista koji svakodnevno završe na našim obalama kad se usidri brod, dvosjekli su mač, i kao takve ih u jednakoj mjeri i volimo i proklinjemo. Večeras se čine posebno budnima i glasnima uzimajući u obzir kasni sat, no oni se neumorno zabavljaju na brodovima, buka od pijanki čuje se na kopnu kilometrima daleko.

Neopažena od ljudi na palubi, šmugnem mimo kruzera i krenem prema unutarnjoj luci. Skoro je jedan poslije ponoći. Uskoro ću početi odbrojavati sate, a ne dane. Još moram obaviti nekoliko stvari, ispuniti obećanja koja sam dala, no dobro je biti zaposlen. Pregledam brod. Spremišta vode i goriva su puna. U zaključanom ormariću je puška za uspavljivanje, za rijetke prilike u kojima moram umrtviti velike sisavce, te stari djedov pištolj kad je eutanazija jedina opcija. I puška i pištolj savršeno funkcioniraju. Spremna sam.

Spremna sam otkriti koliko obiteljske krvi kola mojim žilama. Kormilarim kroz tjesnac prema unutarnjoj luci i odmah opazim da bi se moji pomno smišljeni planovi mogli izjaloviti.

Čeka me policija.

2.

Nešto se dogodilo za kratko vrijeme koje sam provela na pučini. Većina ljudi na Falklandskim otocima živi u Stanleyju, no to je i dalje mala zajednica. Samo oko dvije tisuće ljudi u otprilike sedam stotina kuća. Kad sam prije tri sata isplovila, mala svjetla stotinu ili više svjetiljki prekrivala su padine brijega poput zvijezda, no ona su sad sigurno sva ugašena. U ovo doba Stanley bi trebao biti u gotovo potpunom mraku. No nije. Promatram policijsko vozilo koje se vozi obalnom cestom, a na početku luke ima još plavih svjetala.

Prošle su tri godine, gotovo točno u dan, kad sam se posljednji put odvezla u luku gdje me čekala policija.

»Dogodila se nesreća.« Nakon tri godine još uvijek mogu čuti Benov glas, pucketav i nesiguran preko brodskog radija. »Ned i Kit su na putu u bolnicu, to je sve što znam. Dođi najbrže što možeš.«

Brzo se odjavio ostavivši me da zamišljam najgore. No nisam. Nisam si to mogla dopustiti. Zamišljala sam kako pate. Zamišljala sam njihova mala, savršena tijela puna modrica i lomova, rasječena metalom oštrim poput britve. Cijelim putem do Stanleyja čula sam njihove glasove u glavi, njihovo dozivanje, jer nisu shvaćali zašto nisam ondje kad me najviše trebaju. Zamišljala sam udove otrgnute od trupa, ožiljke na njihovim lijepim licima. Nikad ih nisam zamišljala kao beživotne leševe koji jedan pored drugog leže u mrtvačnici.

Obuzeta lošim sjećanjima, previše pritišćem gas. Ne bih ovom brzinom trebala ulaziti u luku. Ima stijena, više olupina, skrivenih prepreka koje mogu rastrgati brod. Počnem usporavati, čekam da moje

disanje i otkucaji srca učine isto. No teže ih je kontrolirati od papučice za gas. Ipak moram ostaviti dojam da sam normalna, dorašla zadatku. Moja ljudska ljuštura mora izdržati još neko vrijeme.

Netko me čeka pored moga uobičajenog veza, jedan od umirovljenih ribara. On živi u kolibi kraj luke s dvije žene koje su, u tome se slaže većina ljudi, njegova majka i sestra, no nitko se ne bi kladio na to. Ime mu je Ralph Larken, odnosno Roadkill Ralph, kad nije u blizini. Dok mu bacam krmeno uže, opazim da ispod nepromočivog odijela nosi izbljedjelu pidžamu na pruge. Ugurana je u ogromne crne ribarske gumene čizme. Izgleda kao gusar pod ovim neobičnim polusvjetlom. Iskočim sama s pramčanim užetom. »Što se događa?«

»Nestao je dječak.«

Zurim u njega, pitam se tko će od nas dvoje to reći naglas. On.

»Još jedan.« Kimne u smjeru grupice ljudi kraj lučkog zida. Mogu razaznati policijske uniforme, nekoga u vojnoj odori. »Čekaju tebe«, kaže. »Vidjeli su svjetla tvog broda.«

Nestalo je još jedno dijete. Borila sam se s vlastitom dubokom žalosti kad je prije nešto više od dvije godine nestalo prvo dijete, no sjećam se kako su ljudi govorili da je riječ o strašnoj nesreći, premda su okolnosti ostale nepoznate. Kad je nestalo drugo, ti isti ljudi govorili su da smo strašno loše sreće. A sad treće?

Netko se odvojio od grupe kraj zida i krenuo prema meni. Mlada policajka koju nitko ne može shvatiti ozbiljno jer je tako mlada i tako visoka i čini se da uvijek nešto sruši kad je u pokretu. Redarstvenica Skye McNair jedna je od onih za koje ljudi tvrde da je vole, a zapravo je sažalijevaju i žele ispasti samilosni. Ja nemam što dokazivati, pa priznajem da me nervira njezina nespretnost.

Promatrajući je, prvi put pomislim kako je puna života. Njezina kosa, duga, kovrčava i nijanse svježih napravljene marmelade, leti na sve strane, a njezino lice, blijedo poput papira na mjesecini, govori mi da je zabrinuta i prilično uzbuđena. Noć se ne doima tako mračnom oko nje.

»Catrin, oprost.« Znatno je viša od mene. Nagne se prema meni, pa se svine unatrag kao da se boji da će me pritijesniti. »Jesi li večeras vidjela nekoga vani na pučini? Plovila koja ne poznaješ?«

Odgovorim niječno. Nekoliko velikih, komercijalnih ribarskih brodova isplovilo je iz luke otprilike istodobno kad i ja, ali sva su mi bili poznati. Mnogo otočana ide u noćni ribolov, no obično manjim brodovima, i drže se obale.

»Oprosti, sigurno ti je teško.« Čini se da Skye nikad ne zna što učiniti s rukama. Sada njima zamahuje. »Znam da je gotovo točno na...«

Skye nije bila ovdje prije tri godine. Bila je u Engleskoj na policijskom koledžu. Pa ipak zna da za dva dana obilježavam godišnjicu gubitka vlastitog života.

»Što se dogodilo, Skye?« Pogledam Ralpa koji gladi Queenie. »Nestalo je dijete?« Ne kažem *još jedno*. To nije potrebno.

»Jedna od gostujućih obitelji.« Pogleda mnoštvo iza nas. »Ne s kruzera. Došli su sami, odsjeli u jednoj od gostinjskih kuća u gradu. Bili su na pikniku nedaleko od Estancije u vrijeme ručka. Klinci su se igrali u travi. Najmlađeg su izgubili iz vida.«

Estancia je farmersko naselje udaljeno tridesetak kilometara, na jugoistočnom vrhu velike uvale.

»Ima samo tri godine.« Čini se da je Skye na rubu plača.

Tri godine. Dva klinca koja su nestala prije toga bila su nešto starija. Obojica su bili dječaci. Trogodišnje dijete, satima odvojeno od obitelji, samo, noću. Sigurno mu je hladno, gladan je i prestrašen. Zar biti napušten nije najveći strah male djece? Na ovim otocima, noću, osjećat će se napuštenim od cijelog svijeta.

»Je li pokrenuta potraga?«

Skyeino lice na tren zatreperi dok se pokušava sabrati. »Naši ljudi proveli su ondje cijeli dan. A neki su se ponovno vratili. Callum Murray, na primjer. Otišao je onamo s nekoliko ljudi iz vojarne. Čekamo da se jave.«

»Je li to njegova obitelj? Odmah uočavam majku, punašnu, tamnokosu ženu u kasnim tridesetima. Cijelo njezino tijelo zgrčeno je prema unutra kao da se boji da će se raspasti ako popusti. Kad joj se približim, znam da će joj lice biti uvenulo, sama kost i koža. Oči će joj biti mrtve. Izgledat će kao ja.

Osim što će se razlikovati od mene po onom najvažnijem. Ona se još uvijek nada.

»To je njegova obitelj.« Čini se da Skye sad stoji na jednoj nozi. »Westovi. Situacija je sve teža. Stigli su ljudi s kruczera i premda ne želim biti neljubazna, oni baš i nisu od pomoći. Misle da bismo nasilu trebali pregledavati kuće. Žele da se svim brodovima zabrani isplovljavanje iz luke. Možeš li zamisliti što će reći ribari ako im kažemo da ujutro ne smiju isploviti?«

»Sumnjam da će mnogi poslušati.« Autoritet se ovdje tolerira, ali samo do određene mjere.

»Obitelj je već dovoljno zabrinuta. Zadnje što trebaju je da im ljudi pune glavu različitim ludim idejama.«

U iskušenju sam da joj kažem da su se već pojavile lude ideje uzimajući u obzir našu blisku prošlost u pogledu nestale djece.

»Sve je ovo vrlo uznemirujuće.« Dok Skye nastavlja govoriti, a ja se pretvaram da slušam, hodamo do mog auta. »Od devet sati imali smo pet poziva zbog incidenata. Glavni načelnik Stopford pokušava vratiti sve posjetitelje na krucer, no oni ne žele otići dok se ne pronađe dječak. Ovo će biti teška noć.«

Izvučem se promrmljavši ono što znam da se očekuje, neka mi kaže ako ikako mogu pomoći. Queenie skoči u auto, a ja krenem prema svojoj kući na zapadnoj strani poluotoka Cape Pembroke, malom komadu zemlje između unutarnjih i vanjskih luka Stanleyja i samog oceana.

Ne razmišljam o nestalom djetetu. Ili preciznije, razmišljam kako će se sve to odraziti na mene. Ako će brodovima biti zabranjeno napuštanje vezova, ako će biti pretraženi prije napuštanja luke, moji planovi padaju u vodu. Dva i pol dana. Šezdesetak sati. Dijete dotad mora biti pronađeno.

Ne odabirem najkraći put kući. Čini se da me katkad noću, obično kad crna magla u mojoj glavi preuzme vlast, nešto vodi kući Grimwoodovih. Uvijek me noću, kad je gotovo sigurno da neću vidjeti obitelj, nešto privlači k njoj. Večeras se vozim najistočnijim vrhom stanleyjevske luke prema velikoj kući s krovom plavozelene boje koja gleda na istok prema Surf Bayu. Usporim dok se vozim posljednjim zavojem, vidim bijele zidove, crne prozore, nisku živicu punu rascvjetanih žutih cvjetova. S obje strane niske drvene ograde stoje osvjetljene bundeve, a prema zamršenim i preciznim rezbarijama prepoznajem rad djedovih ruku. Nekoć je rezbario bundeve i za moju obitelj.

Netko je budan. Vidim da je jedan od gornjih prozora osvijetljen. Peterova soba. Nikad nisam vidjela Petera, najmlađega Grimwoodovog sina. Posljednje dvije i pol godine živio je u mojoj glavi. Zamišljam ga kao svjetlokosa dječaka mršava i obla lica. Tako su izgledala njegova dva brata u toj dobi. I on, kao njih dvojica, sigurno ima majčine blistave, plave oči.

Godinama nisam bila u toj kući, otkad je rođen Peter, ali poznajem Rachelinu kuću kao što poznajem svoju. Peter je noćas budan i Rachel je sigurno s njim, ovila je svoje tijelo oko njegovog i uspavljuje ga zibanjem. Udiše miris njegove kose, osjeća kako drhti uz nju i uživa u osjećaju moći jer može odagnati njegove strahove. U tom je trenutku toliko mrzim da jedino što mogu napraviti je pritisnuti papučicu za gas i nastaviti voziti.

Da, pomislim. Bit će lako ubiti Rachel.